

Theo Meijer

Mijn vader is een dredhoofd

TenPages.com*

*where books are born

Voor Simon en Leonie

Met bijzondere dank aan Marrie Koning-Beurmanjer

Bezoek ons op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

© 2012 De Vier Windstreken, Rijswijk

Tekst van Theo Meijer

Omslag van JeRoel Murré

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland

NUR 283 / ISBN 978 90 5116 238 7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Theo Meijer

**MIJN VADER IS EEN
DREDHOOFD**

De Vier Windstreken

Wijnvlekken

Het is eind oktober en buiten miezert het. Mijn vader staat onder het afdakje te roken en naar de tuin te staren. Hij heeft een glas wijn in zijn hand.

‘Kom je eten, pap?’ Ik raak zijn arm aan. Hij schrikt en morst wijn over zijn jasje.

‘Hè verdorie! Kijk toch uit! Net nieuw.’ Hij beent naar de keuken en houdt, met zijn jasje nog aan, zijn mouw onder de kraan.

‘Wat is er gebeurd, Ol?’ vraagt mama. Ze roert in een pan. ‘Ach, Fanny stond ineens naast me en gaf me een stomp, en toen gebeurde dit!’ Hij wrijft water over de wijnvlek. Zijn mouw is nu tot aan zijn elleboog nat.

‘Nou ja, ’t is maar wat water en wijn, lieverd. Mag ik er even bij?’ Ze staat met een pan hete pasta naast mijn vader.

‘Maar wijn! Hoe duur dacht je dat dit jasje was? Dat eten kan wel even wachten, maar die vlek niet.’

‘Als dat dan zo nodig eerst moet.’ Ze zet de pan weer op het fornuis. ‘Trek dat jasje dan uit en gooi er witte wijn over. Dat schijnt te helpen.’

Mijn vader doet zijn jasje uit. De wijnvlekken zijn ook op het overhemd te zien.

‘Fanny, haal jij even een fles witte wijn uit de kelder?’ vraagt mama.

Ik doe de kelderdeur open en automatisch gaat het licht aan. Vijf treden. Een groot rek met allemaal flessen die met het etiket naar boven liggen. Wit bij wit, rood bij rood. Ik

pak een fles, loop naar boven en geef hem aan mijn moeder.

Plop!

‘Geef mij je jasje eens hier,’ zegt ze tegen mijn vader, die nu in zijn blote bast staat.

Ze giet een flinke scheut wijn over de vlek.

‘Nou, wat zei ik je? Je ziet het direct wegtrekken.’

‘Je hebt de Chateau du Pape Reservé te pakken, mijn duurste fles!’ schreeuwt mijn vader. ‘Hoe kun je dat nou doen?’ Hij grijpt de fles uit de handen van mijn moeder. ‘De Pape nota bene!’ Hij wrijft over het etiket.

‘Mama zei dat ik een fles...’

‘Ik heb die fles van de kasteelheer zelf gekregen. Ik wilde hem bewaren voor iets bijzonders,’ stamelt mijn vader. ‘Je pakt toch niet zomaar lukraak een fles? Je kunt toch vragen welke, of ben je je tong verloren?’ blaft hij.

Ik kijk naar de grond. Hoe kan ik nou weten welke wijn ik wel en niet mag pakken?

‘Nou nou, rustig maar,’ komt mijn moeder tussenbeide. Ze trekt mij naar zich toe en geeft een kus op mijn hoofd. ‘Ga jij maar even de tafel dekken met Hiske, lieverd. We gaan zo eten.’ En tegen mijn vader zegt ze: ‘Nou, weer een kans om door te blijven drinken. Je hebt toch al de smaak te pakken.’

‘Je denkt toch niet dat ik deze topwijn door de goot ga spoelen, hè? Die moet nu wel op.’ Hij zet de fles aan zijn lippen en neemt een slok. Wrijft dan met zijn hand over zijn mond. ‘Net even te vroeg geopend. Nou ja, we moeten het ermee doen.’ Hij loopt met de fles naar de eettafel, gaat zitten en schenkt meteen zijn glas in.

Ik bedenk me dat hij veel alcohol drinkt de laatste tijd. Alsof het limonade is.

‘Mam?’

‘Ja lieverd?’

‘Voor mijn verjaardag, hè? Dan wil ik graag Lisa, Amber, Tess, Katrien, Maud, Wieke, Jelle, Ronald...’

‘Potverdikke, meisje!’ kapt mijn vader mij af. Hij fronsst zijn borstelige wenkbrauwen. ‘Wat ben je nu weer van plan? Denk maar niet dat je de hele school mag uitnodigen. We zijn gekke Henkie niet!’

Ik slik. Ik had die reactie van mijn vader wel verwacht.

‘Nou,’ zegt mijn moeder, ‘maak eerst maar eens een lijstje van wie je allemaal wilt uitnodigen. En wat zou je eigenlijk op je verjaardag willen doen?’

Meestal krijgt mijn moeder gelijk. Dus zeg ik dat ik al aan heel wat kinderen heb beloofd dat ze op mijn feestje mogen komen.

‘En wat heb ik nou...’ Mijn vader heeft een rooie kop van opwinding.

‘Fan, we vinden dat je er zes mag uitnodigen, niet meer. Trouwens Olivier, jij wordt dit jaar veertig. Ga je een groot feest geven?’

‘Geen idee, ik heb er helemaal geen zin in. Wat is dat nou eigenlijk, veertig? Gewoon een gebakje thuis, misschien buiten de deur eten met z’n viertjes.’ Hij neemt een hap pasta. ‘Je hebt de pasta wel erg gaar laten worden. Je weet toch dat ik van al dente hou?’ Hij schenkt zich weer een glas in. ‘Ja, als jij niet zo nodig eerst je jasje moest schoonmaken! En dat is je vierde glas all!’

‘Hè, toe nou. Ik word twaalf jaar! Toen Maud en Lisa jarig werden, mochten er ook heel veel kinderen komen. Waarom mag dat bij mij dan niet?’

‘Omdat hier toch niks mag, daarom!’ sist mijn broertje Hiske. Hij grijnst naar mij van onder z’n kuif. Die staat stijf van de gel.

Mijn vader geeft hem zomaar een pets op zijn kop. Ik schrik me te pletter. Hij heeft ons nog nooit een klap gegeven!

‘Eet jij je eten maar op. Kijk naar mij!’ snauwt mijn vader tegen hem en wijst naar zijn lege bord.

‘Dredhoofd,’ zegt Hiske zachtjes voor zich uit.

‘Wat zei je daar?’

‘Laat maar.’

‘Nee, nu wil ik het weten ook,’ dringt mijn vader aan.

‘Nou, wat zei je Hiske?’

‘Ik zei: dredhoofd.’

‘Wat is dat nu weer voor een stom woord. Leren ze je dat op school?’

‘Ol, hou daarmee op! Je verpest de sfeer.’

De spanning aan tafel is te snijden. Ik ga huilen. Dat wil weleens helpen. Maar mijn vader kijkt strak voor zich uit.

‘Ik wil in ieder geval een beugel voor mijn verjaardag,’ zeg ik door mijn tranen heen. Mijn tanden staan flink naar voren, waardoor ik mijn mond niet kan dichtdoen. ‘Jelle en Bart plagen mij ermee: “Jij hoeft je mond niet open te doen, je kunt er zo een patatje in steken.”’

Mijn moeder legt een hand op mijn arm. ‘Rustig maar, Fanny. We hebben het er nog wel over, oké? En die beugel, die krijg je sowieso, jarig of niet.’

Ik zie dat ze mijn vader aankijkt. Die kijkt naar zijn wijnglas. Leeg. De fles ook.

‘Nou, ik ga roken.’ Hij staat op en gaat naar buiten.

‘Stom dredhoofd,’ zegt Hiske en hij schopt zijn stoel naar achteren en verdwijnt naar zijn kamer.

Mijn vader is een dredhoofd

Mijn vader heet Olivier Kraaijpoel. Hij is een dredhoofd. Niet omdat hij dreadlocks heeft, want hij is kaal. Hiske, mijn broertje, heeft hem ‘dredhoofd’ genoemd, omdat hij de meest chagrijnige vader van de wereld is. Er is altijd wel wat te zeuren.

Vroeger – toen we klein waren – was hij grappig en deden we leuke dingen met hem. Toen gingen we vaak naar het bos om te wandelen. ‘Zullen we naar het Dropveterbos, pap?’ vroegen we dan.

Papa had ons verteld dat de kabouters ergens in dat bos een snoepfabriek hadden en dat zij soms dropveters en ander lekkers voor kinderen verstopten. ‘Alleen als je lief bent geweest, heb je kans dat je wat vindt,’ zei hij dan.

Wij renden ons dan suf en keken achter bomen en onder struiken.

‘Misschien ligt daar ook nog wel wat, lijkt me echt een plekje dat de kabouters uitzoeken,’ zei hij en wees ons een boomstronk aan.

Veel later vertelde hij ons dat hij het snoep zelf verstopte, terwijl wij aan het spelen waren.

We zijn eigenlijk best lieve kinderen, al zeggen we het zelf. Waarom is papa dan zo gauw pissig?

Gisteren was het weer raak. Hiske en ik waren in de keuken bezig, brownies maken. Dat doen we wel vaker. Mijn

moeder was intussen naar de kapper gegaan. Zij werkt in een laboratorium van het ziekenhuis. Ze heeft net als ik een grote bos haar en koken dat ze kan!

‘Wel de boel een beetje opruimen, hoor,’ had ze ons nog gezegd.

‘Weet je wat,’ zei ik tegen Hiske, ‘laten we er een video van maken. We gaan net doen of we tv-koks zijn. We doen het om en om.’

‘Yes. Dan ben ik de meester-kok en jij mag mij helpen.’

‘Puh. Lekker belangrijk. Je doet maar.’

Ik pakte de camera uit de kast en filmde Hiske bij het mengen van bloem, suiker en eieren. Hij filmde mij bij het smelten van de chocolade en het kruimelen van de walnoten. Toen de schaal in de oven stond, zijn we gaan opruimen. Het zag er pico bello uit, daar kon papa echt niks van zeggen.

We gingen voor de tv zitten, zaptten wat rond, maar er was eigenlijk niks leuks.

‘Zullen we een disco houden?’ stelde Hiske voor.

‘Ja! Kan nu mooi, mama is er toch niet.’

Ik trok de gordijnen dicht, zodat het lekker donker werd. Toch maar één klein lampje aangehouden, want anders vond ik het te eng.

Hiske zette een cd op, dancemuziek. Lekker meezingen.

Boem, bam-bam boem, boem, bam-bam boem!

‘Nog effe wat harder, dan is het net echt.’ Hiske gooide het volume verder omhoog.

BOEM, BAM-BAM BOEM, BOEM, BAM-BAM BOEM!

Ik had mijn blonde haar los gedaan en deed alsof ik een beroemde zangeres was. Een bus deodorant als microfoon in mijn rechterhand. 'Yeah, love is in the air!' schreeuwde ik.

Hiske had twee kussens in zijn handen en zwaaide ermee terwijl hij op de bank stond te springen. Zo waren we aan het dansen. En toen kwam het dredhoofd binnen.

We hadden het eerst helemaal niet door, geen deur horen dichtgaan. Maar opeens was de kamer vol in het licht. Daar stond hij, zijn jas nat van de regen, zijn bril beslagen, een tas in zijn hand. Druppels gleden van zijn kale hoofd. De wenkbrauwen gefronst.

'Wat is dit verdorie nog aan toe?' schreeuwde hij door de muziek heen. 'Zet dat herrieding onmiddellijk uit!'

Ik zette beduusd de cd-speler uit.

'Moeten jullie jezelf nou eens zien! Dat danst hier maar met vieze, zwarte vegen op de broek in het rond. 't Zit ook al op de bank. Waar is mama?'

'Pap,' zei ik, 'we mochten brownies maken van mama en we hebben alles heel netjes opgeruimd.'

'O ja? Opgeruimd hè? Kom dan maar eens mee. Allebei. Nou, vooruit!' Hij beende naar de keuken.

We liepen achter papa aan de keuken in. Het rook al heerlijk uit de oven. Hij stond stil bij het aanrecht en wees naar de keukenvloer.

'Nou, wat ligt daar, denken jullie?' Hij gaf zelf het antwoord. Er lag wat bloem op de vloer, niet veel. Hiske moest huilen.

‘Ja, ga maar janken, dat kan er ook nog wel bij.’ Hij griste een vaatdoek van het aanrecht en drukte die in mijn handen. ‘Nou, komt er nog wat van?’

Met een bedrukt gezicht ging ik schoonmaken. Mijn vader hield toezicht, met zijn jas nog aan. Wat hadden we nou eigenlijk verkeerd gedaan?

Ik hoorde de garagedeur dichtgaan en even later kwam mijn moeder binnen.

‘Dag lieverds,’ zei ze. ‘Mmm, wat ruikt dat lekker. Ben je ook net thuis, Olivier?’ Ze stapte over mij heen en zag toen pas mijn huilende broertje. Ze drukte Hiske tegen zich aan en keek in het rond. Toen zag ze ook mijn boze, verdrietige gezicht.

‘Wat is hier gebeurd?’

‘Dat laat zich wel raden, lijkt me,’ zei mijn vader. ‘Je kunt ze echt niet alleen hun gang laten gaan. Moet je die troep eens zien! Keiharde muziek en de gordijnen ook nog dicht.’

‘Fanny en Hiske mochten dat van mij. Wat is er nou eigenlijk aan de hand? Een beetje bloem op de vloer. Nou, dat ruim je dan weer op en wat dan nog?’

Ze keek mijn vader heel lang en heel nijdig aan en nam ons toen bij de arm de kamer in.

‘Laat hem maar in zijn sop gaar koken, hij is zeker weer moe,’ zei ze tegen ons. ‘En de gordijnen blijven lekker dicht.’

We hoorden mijn vader naar boven gaan en onder de douche stappen.

‘De brownies moeten eruit,’ zei ik.

‘Nou, dan worden die ons toetje bij het avondeten,’
besloot mijn moeder.